

Vaapsahainen

nimim. Kristiina Kivi

Alussa hän oli
sanaton
mitään ei kuulunut
vaikka yleisö odotti.

Kaikki halusivat nähdä sen
runoja lausuvan pienen hyönteisen.
"Rohkea yritys, vaapsahainen!",
kannustivat he,
"hän on aina ollut niin omanlainen",
siinäpä se:

runoilijan sielu ötökällä.

Yllään parhaat päivänsä nähnyt samettitakki,
josta puuttui nappi.
Kaulahuivi rennosti roikkuen,
antoi kuvan taiteellisen.

"Lausun runon",
virkkoi vaapsahainen
ja vuodatteli sen
kuin pienen puron.

Kesäpäivistä kauniista,
vihreistä lehdistä, tynestä vedenpinnasta,
sanoja pudotteli
ja pitkiä koipiansa ojenteli.
Rakkaudesta,
sadepisaroista sammaleella ja kalliolla.
mikä kauniimpaa ois?

Siipensä vaapsahainen levitteli

ja tuuli nosti hänet pois.

Kaksikirjaiminen

Tanssiin riitti kaksi kirjainta
me olimme

musiikki vaimeni, rytmi järkkyi
askeleet eri suuntiin

sana rep esi
kirjaimet karkasivat

irrallaan

leijaileviksi

kahdeksi

osaksi

m

e

harhailivat, törmäilivät
yrittivät kiinnittyä toisiinsa
luoda uusia rytmejä

me
emme
emmeme
meemme
emmeme
me emme
emme me

kaksi ei enää riittänyt
me emme

Vesi ja kala

Rakastan sanoja.
Ne ovat vanhimpia eläviä olioita,
joilla on katkeamaton jatkumo menneisyyteen.

Kun sanon vesi ja kala,
otan yhteyden esivanhempiin
Uralille, ehkä jopa 5 000 vuoden taakse:
Hei siellä jossain metsissä Volga-joen lähellä,
mitä kuuluu? Kiitos geeneistä ja sanoista!
En tosin enää metsästä enkä keräile
muuta kuin sanoja, mutta lienee sama taito.

Kun sanon vesi ja kala,
mieleeni tulvahtaa muistoja.
Vaikka siitä, kun oltiin ukin kanssa kalassa.
Ukki ei paljoa puhunut.
Hän nosti verkkoja ja minä olin soutaja.
Ukki sanoi: Souva, huopaa, souva, huopaa.
Muuta en muista koko miehestä.
Kiitos geeneistä kuitenkin. Ja sanasta huopaa,
jota en ole tarvinnut ennen kuin nyt.

Jos sanon water ja fish englanniksi,
tai vatten ja fisk ruotsiksi,
tai Wasser ja Fisch saksaksi,
mieleeni ei tulvahda muistoja.
Ne ovat vain sanoja, kirjaimia ja äännteitä,
mutta paljon enemmän joillekuille muille.